

Afdelingsnieuws

SUCCULENTA

123

MAAS EN PEEL

LENTE 2021

Omslag: Gerardus Elias Maria Uil werd geboren In 1909. Hij werd in de jaren dertig landbouwkundig ingenieur in Wageningen en vertrok daarna naar Indië om daar in de agaventeelt te werken. Tijdens de oorlog werd hij door de Japanners geïnterneerd. Na de oorlog repatrieerde hij , maar kwam met zijn tropische ervaring hier niet aan de slag. Hij volgde een omscholingscursus tot tandarts en begon een praktijk in Nijmegen. In de jaren zeventig verhuisde hij naar Bommel, waar hij een behoorlijke kas liet bouwen. Daar werkte hij intensief samen met Albert Buining. Buining zorgde voor zaden, die hij van zijn reizen in Zuid-Amerika meebracht. Gerard Uil entte de zaailingen op Peireskiopsis en Ad Wouters entte ze later op de definitieve onderstammen. Daardoor verkreeg het Clichéfonds snel zaden van nieuw ontdekte soorten. Voor onze vereniging was Uil onder meer belangrijk doordat hij in 1979 als vice-voorzitter een goede oplossing vond voor de crisis die zich toen voordeed. Gerard Uil werd benoemd tot lid van verdienste van Succulenta in 1981. Naar Gerard Uil werden 2 cactussoorten genoemd, namelijk *Melocactus glauxinianus* (glauX is Grieks voor Uil) en *Micranthocereus uilianus*. Op 14 juli 2002 overleed Gerard Uil op 93-jarige leeftijd.

AFDELINGSNIEUWS

Nr. 123 Lente 2021 30^e jaargang
Kwartaalblad ven SUCCULENTA
Maas & Peel

Redactie: Jack Schraets

Red. adres: Geuldersedijk 2
5944 NH Arcen

Tel. 077-4732913

Email: j.a.schraets@hccnet.nl

Ter Inleiding

Jack Schraets

We zijn inmiddels vrijwel een jaar lang alleen maar bezig met corona. Van de corona heb ik nog geen last gehad en ik heb ook niet van veel leden gehoord, dat ze er door getroffen zijn. (Gelukkig!)

Zo langzamerhand vraag ik me wel af hoe het gaat met onze leden en met onze planten. En, eerlijk gezegd, beginnen de opgelegde (en waarschijnlijk noodzakelijke) beperkingen me wel op de zenuwen te werken. Je ziet nauwelijks andere liefhebbers en ik mis die contacten wel behoorlijk.

Op dit moment is niets zinnigs te zeggen over de gang van zaken in de komende maanden. Ik verwacht niet, dat er in maart een bijeenkomst van onze afdeling zal zijn.

Ook over de verdere activiteiten in 2021 kan nog niets gezegd worden. Zal er dit jaar een ruilbeurs plaatsvinden? Dat ligt niet alleen aan ons bestuur, maar vooral aan onze overheid!

Kan er een excursie plaatsvinden? Dat zal vooral afhangen van onze overheden, want die kunnen te grote samenkomsten verbieden!

Je zou verwachten, dat ik op het moment toch wel bedolven wordt onder een enorme berg kopij, maar wees gerust: het valt echt wel mee. Als U dus tijd genoeg hebt (je kunt toch nergens naar toe), is het misschien toch mogelijk om een verhaaltje te schrijven over een of andere leuke of leerzame ervaring in onze hobby.

Weliswaar zijn er enkele mensen die vaker iets schrijven, maar die groep mag best wel wat groter worden!

Tenslotte wens ik U toch veel genoegens bij het lezen van ons Afdelingsnieuws en daarbij hoop ik, dat U allen gespaard blijft voor het schrikbeeld van het laatste jaar: corona.

Gedachten van een voorzitter 19 en fotowedstrijd

Williejan Rooijackers

Dit bericht lijkt grotendeels op een eerdere mail. Het bericht is wel aangepast en er zijn zaken toegevoegd. Dit omdat de inhoud nog actueel is en relevant. Hopelijk tref ik U allen in goede gezondheid. Iets wat tegenwoordig niet meer zo van zelf sprekend is.

Inmiddels leven we al zowat een jaar met corona.

Daarvoor dacht ik bij corona alleen maar aan een biertje, nu wil ik er niet meer aan denken. Gedurende het laatste jaar is langzaam aan de hoop op mooie verenigingsavonden weg geslagen. Versoepelingen zijn niet echt in zicht. Gelukkig valt er hobby-matig nu weinig te doen, echter over een maand of twee begint het toch weer te kriebelen. Als ik nu naar buiten kijk (28-1-2021), vies nat somber weer, kun je je nog niet voorstellen dat over een paar maanden de lente weer komt.

Tja, afwachten wat het ons gaat brengen. Als we weer bij elkaar mogen komen staat er een ALV gepland, een avond met enkele filmpjes, een presentatie over de fotowedstrijd en de prijsuitreiking. Verdere activiteiten moeten we tegen die tijd weer gaan plannen. Op voorhand iets afspreken gaat niet; Kees van Berkel, Mieke en René heb ik al enkele keren moeten afzeggen.

Ik merk ook dat corona me iets doet. Ik werk 2 dagen in de week, echt leuk werk. Maar voorheen was ik toch liever vrij, dat is nu niet meer. Het is fijn om even ergens anders te zijn, dan alleen maar thuis. Zelfs de hond hoopt dat corona voorbij gaat, ze heeft al zoveel meters gemaakt. Ik merk ook dat ik een beetje gelaten, moedeloos en daardoor wat minder actief ben. Iets waarvan ik denk dat velen daarvan last hebben.

Ik spreek de hoop uit dat we bij aanvang van het hobby-seizoen weer voorzichtig bij elkaar kunnen komen. Wel sommige dingen, binnen de vereniging, gaan gewoon door.

-Meneer Schraets verwacht op korte termijn weer wat bijdragen van me voor het afdelingsnieuws.

Daar ben ik nu mee doende, gedachten van een voorzitter in combinatie met de fotowedstrijd. Telt eigenlijk dus als twee.

Overigens het schrijven van een artikel blijft een probleem. Jack Schraets, Harrie Knapen en ondergetekende proberen het blad vol te schrijven. Echter jullie weten zo veel, hebben zo veel mee gemaakt, weten alles over planten en ga

maar door. Gewoon een leuk, grappig, informatief of een zomaar verhaaltje van een der leden zou de redactie ontzettend verblijden.

Het hart van Uw redacteur en het mijne ook gaat sneller kloppen en vult zich met

warmte als U eens iets schrijft. Denk nu niet, natuurlijk lukhannes.....schrijf gewoon iets.

Voor de komende ALV moet er nog een jaarverslag komen, dat is deze keer wat korter. Er valt dan ook niet veel te zeggen.

-Kas controle en daarvoor nog een laatste stukje overdracht met Paul. Dat is even uitgesteld, zodra corona het toelaat gaan we dat doen.

-Dan moeten we nog dringend op zoek naar een nieuwe penningmeester. Immers zonder kunnen we niet verder. Ook hier kunnen we allemaal de schouders op halen en denken het zal wel goed komen, iemand anders doet het wel. Dat gaat niet werken, we hopen op een vrijwilliger zonder aan te dringen, lobby etc.

Fotowedstrijd.

Drie categorieën en slechts twee win-

Vliegenzwam, opname van P. Claassen

Sempervivum arachnoideum, opn. Jack v.d. Sterren

naars, een daarvan zou je een grote winnaar kunnen noemen. Een tipje van de sluier:

Leuk verrassend, een paddenstoel werd tweede in klasse overige planten.

Mevrouw Wijnands wint in de klasse succulenten.

De heer van der Sterren wint zowel de klasse cactussen als overige planten.

Tot zover had ik bericht over de fotowedstrijd. Vooruit lopende op de presentatie en prijsuitreiking; De paddenstoel beter gezegd vliegenschwam betreft een foto van de heer Claassen.

Marian Wijnands wint in de klasse succulenten met een foto van een Avonia. In de klasse cactussen en overige planten is de winnaar Jack van de Sterren. Met een *Echinocereus* en een *Sempervivum arachnoideum*. De foto's zijn bij dit artikel gevoegd.

Voor alle foto's en de volledige uitslag moet U wachten tot een bijeenkomst.

Echinocereus, opname Jack v.d. Sterren

Avonia, opname Marian Wijnands

Mocht dat door corona te lang gaan duren dan maak ik er drie artikelen van en ga de prijsuitreiking in persoon doen.

Tot zover, zorg goed voor U zelf en Uw naasten.

Moeder van Duizend

Rik Coenen

Mijn moeder had en heeft nog steeds een plantje in de vensterbank staan, die ik vanuit de vereniging kende als “bommenwerper”. Haar echte naam is *Kalanchoe daigremontiana* en wordt ook wel “Mother of Thousand” (Moeder van Duizend) genoemd.

De reden van deze bijnamen is velen van onze vereniging wel bekend. De cactussen die wij kweken zijn voor mensen in Mexico en omstreken vaak al onkruid, maar deze Kalanchoe, ja, dat is echt onkruid! Aan de rand van haar bladeren zitten honderden kinderen die bij het minste of geringste al vallen en zich wortelen waar zij kunnen.

Kalanchoe daigremontiana op moeder's vensterbank

Wie deze plant toch een kans geeft bij onze hobby, zal vaak deze kinderen op de meest rare plekken aantreffen. Zo vond ik ooit kinderen in een pot helemaal aan de andere kant van mijn kas. En ook bij de plant van mijn moeder begonnen er zelfs al kinderen in de kleine hoopjes grond die onder de potten uitgespoeld waren te wortelen. Het schijnt zelfs dat deze succesvolle vermenigvuldigingsmethode de enige manier is hoe deze plant zich nog voortplant. Zij krijgt wel bloemen, maar schijnt daarin onvruchtbaar te zijn geworden. Leuk om hierbij te bedenken is dan ook, als een stek in principe net zo oud is als de plant zelf (gezien de leeftijd waarop die bloeit) en deze plant zo geëvolueerd is dat die alleen nog maar voortplant uit stekken, hoe oud is deze plant dan wel niet?

Maar mijn moeder had dus een plantje. En hoewel het plantje ook nu nog niet groter is dan 20 centimeter, is het om zich heen aardig aan het woekeren. Zoals

ik al schreef, de aarde rondom de pot was de dupe, maar ook de orchidee naast haar werd lastig gevallen. En omdat ik zelf deze plant toch ook wel graag in mijn collectie zou hebben, besloot ik bij mijn volgende verpotbeurt de orchidee te verlossen van dit al behoorlijk uit de kluiten gewassen kind. Het mag dan wel best een plaag zijn, ik vind de plant met de tekeningen op zijn bladeren erg mooi en wou haar in mijn collectie.

Om haar een flinke aanzet tot groei te geven, zette ik haar in een lekker grote pot en in plaats van voor het keukenraam zoals haar moeder (van duizend) stond, kwam deze lekker in mijn kas te staan.

Dit deed haar blijkbaar erg goed. De plant was

K. daigremontiana had het bij mij in de kas zeer naar zijn zin

K. daigremontiana in bloei

een stuk groener dan de moederplant en groeide eigenlijk letterlijk als kool. Toen ik de foto's die ik dit jaar had genomen terugkeek, stond ik verbaasd dat dit nog steeds dezelfde plant was. In een jaar tijd groeide die van klein scheutje naar ruim boven een meter. Sommige planten willen het bij mij niet doen, andere planten hebben het bij mij heerlijk, maar ik heb zelden een plant gehad die het zo naar haar zin had.

Benieuwd was ik dan ook of deze plant mij niet uit het dak zou groeien over een jaar. Maar blijkbaar worden deze ook hoogstens zo'n anderhalve meter. En een volgend jaar zat er voor deze plant ook niet meer in.

Toen ik haar naar het winterverblijf ging brengen, zag ik dat de plant mij nog één dankjewel gaf: ze begon bloemen te zetten. Net als bij veel Agaven, kwam ik erachter dat deze plant monocarpisch is. Dat wil zeggen dat zij maar één keer in haar leven bloeit en daarna afsterft. Dus daarin toch ook wel jammer dat het avontuur meteen voorbij was en ik alweer afscheid moest nemen van mijn nieuwe vriendje.

Zo staat zij nu bij mij op de kamer, met allemaal kleine roze kelkjes die aan sneeuwkllokjes doen denken. De bladeren zijn langzaam aan het verdorren en slap aan het hangen, terwijl op de randen allemaal nieuwe kinderen beginnen te teren op de resten van hun moeder. Misschien volgend jaar dan maar weer een nieuw avontuur?

Hobbyartikelen

Verkrijgbaar bij:

Jack v.d. Sterren

Industriestraat 70, Renver

Mail: Jackv.d.Sterren@home.nl

Tel. 077-4743687

Zoals:

Voeding, Etiketten

Watervaste stiften

Mijn cactus verzameling van A tot Z (7)

Harrie Knapen

Euphorbia is het volgende geslacht in de rij.

Al rond kijkend in de kas kan ik de groep *Euphorbia*'s niet vergeten. Want ze zijn flink aanwezig in de kas. Dit zijn dan wel geen cactussen maar ze lijken er wel op. En ze horen in een gemengde verzameling zeker thuis. Eerst wilde ik niets weten van *Euphorbia*'s, maar dat is veranderd. Williejan heeft me besmet met het virus van de *Euphorbia*. Dus staan er bij mij inmiddels al meer dan 125 planten. Ik vind het helemaal geweldig en ze vormen nu een belangrijk deel van mijn verzameling.

Wolfsmelk (*Euphorbia*).

Ook wel de cactussen van Afrika genoemd. Dit is een groot zeer divers plantengeslacht uit de wolfsmelkfamilie. Het geslacht kent ongeveer 2300 soorten en heeft een heel groot verspreidingsgebied. De soorten variëren van kruipende planten, via kruidachtige, tot struiken, bomen, en zelfs cactusachtige soorten. In gebieden van Afrika en India. Heel veel soorten worden alleen gekweekt als kamerplant. Ze zijn niet alleen mooi maar ook makkelijk te kweken. *Euphorbia* is in het nederlands wolfsmelk of *Euphorbia*. Dit is met meer dan 2300 soorten een van de aller grootste plantengeslachten. Ze komen overal voor behalve op Antarctica. Het verschil tussen cactussen en *Euphorbia*'s is de verzorging. Maar het grote verschil zit hem in het sap. Bij cactussen is dit vocht waterig. En de *Euphorbia*'s hebben daarentegen melkachtig vocht. Vandaar de naam wolfsmelk.

Ze lijken niet allemaal op cactussen. Want er zitten ook gewone struikvormen zoals de kerstster (*Euphorbia pulcherrima*), bomen als oleanderwolfsmelk (*Euphorbia neriifolia*) en bij ons inheemse plantjes als de cipreswolfsmelk (*Euphorbia cyparissias*) bij. En meer dan 800 soorten van dit geslacht zijn succulent. Ook zijn er snijbloemen. Al deze soorten hebben met elkaar gemeen dat ze geen gewone bloemen hebben maar heel kleine, vaak groen-gele schijnbloemen, cyathia genoemd. Alle *Euphorbia*'s bevatten een giftig wit of soms geel melksap, vandaar dat de naam 'wolfsmelk' is. Je kunt dus gemakkelijk nagaan of een bepaalde plant een cactus of een *Euphorbia* is door er in te prikken. Komt er wit sap uit dan is het vrijwel zeker een *Euphorbia*. (Maar ook sommige *Mammillaria*'s hebben melksap!)

Bedoorning. Aan de manier waarop de doorns tevoorschijn komen kun je zien

wat het is. Bij Euphorbia groeien de doortjes uit de stengel. En bij cactussen op kussentjes ook wel areolen genoemd. Euphorbia's groeien in verschillende vormen zoals zuilvormig, bolvormig, of medusahoofd-achtig. En er is ook de struikvorm, en ook de cristaat.

Verzorging van deze planten lijkt veel op die van cactussen met een belangrijk verschil: ze hebben geen koele overwintering nodig. Ze kunnen het hele jaar door in de kamer blijven staan maar voor de gezondheid van de planten is het beter dat ze in de periode oktober tot maart geen water krijgen. In de zomer mag je ze het hetzelfde behandelen als cactussen. Niet elke dag een beetje water, maar ook regelmatig laten drogen en dan pas weer water geven.

Potgrond. De meeste plantjes die je koopt staan in turf. Als die uitdroogt dan krijg je die niet gemakkelijk weer vochtig. Het is dus beter een goed waterdoorlatend grondmengsel te gebruiken.

Mest geven mag. Maar uiteraard alleen in het groeiseizoen. Gebruik dan meststof die niet te veel stikstof bevat. Als ze regelmatig verpot worden dan hebben ze geen meststof nodig.

Licht. Ze kunnen in de zon, dus voor het raam waar ze elke dag enkele uren licht binnen krijgen. Want als ze te donker staan worden ze dun en slap.

Temperatuur. Ze kunnen een koele kas wel aan. Maar liever op kamertemperatuur van 15 graden. Staan ze in de kamer in 20 tot 25 graden dan wel wat water blijven geven.

Vermeerderen. Dat gaat heel makkelijk door stekken. Snij met een scherp mes een stek af en spoel het melksap eraf. Laat hem een paar dagen drogen en zet hem dan in de grond. Het duurt wel vrij lang voor ze wortel krijgen. En stek bij voorkeur in de lente of zomer; niet in de winter.

Zaaïen gaat ook, maar het is niet gemakkelijk om aan zaad te komen. Ze springen vaak ver weg. Je kunt een theezakje om de vrucht doen en de zaden opvangen. Daarna vlug zaaïen want ze zijn maar kort kiemkrachtig.

Enten lukt ook, maar is niet zo gemakkelijk. Het gebeurt op dezelfde manier als bij cactussen: afsnijden en dan afspoelen. Want door de productie van wolfsmelk wil dat wel eens een probleem zijn. Snij na het afspoelen er nog een keer een dun schijfje af en zet ze op elkaar. En zet ze daarna met elastiekjes vast. Na een week of twee op een schaduwplaats te hebben gestaan kunnen de elastiekjes eraf en kan de ent gaan groeien.

De succulente groep van Euphorbia's kun je wel in 4 grote groepen verdelen namelijk de trigona en de doorn-

Planten uit de trigona groep

loze zoals (*E. obesa* en *caudex*) en de ingens en de struikvormen.

De trigona is bekend van zijn kaarsrechte driekantige stammen en kleine groene blaadjes.

Dan is er de doornloze groep zoals de bekende *E. obesa* en soorten die een caudex of knolvoet vormen.

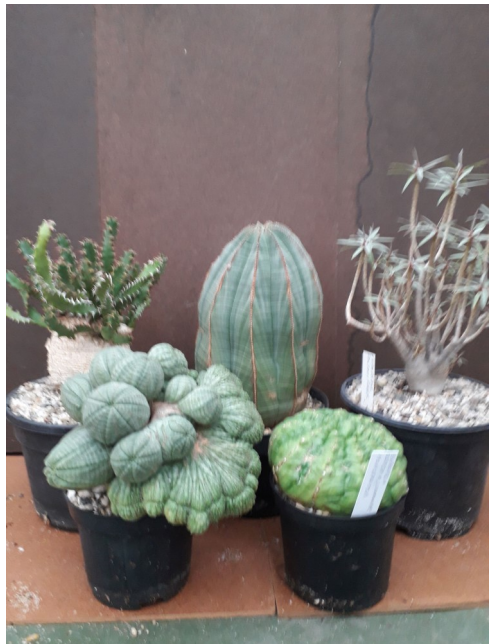
Een heel andere groep die geen gelijkens heeft met de andere is opvallend, ze lijken namelijk niet op elkaar.

En de ingens is de derde groep; grote bomen met heel bizarre vormen, maar hiervan zijn ook kleine soorten bekend die goed

bij ons in de kas kunnen staan.

De groep die ik struikvormig noem zijn de Medusa-hoofden met een dikke platte hoofdstam van waaruit vele zijtakken ontspruiten. Daarnaast zijn er de soorten die een enkele stam vormen lang of kort en dik.

Dit was mijn verhaal over Euphorbia's dus tot de volgende soort met de naam die begint met de letter F.

Planten uit de doornloze groep

Planten uit de ingens-groep

Panten uit de struikvormige groep

*Twee afbeeldingen van een Cereus, die in de Jochumhof te Steyl zeer rijk bloeide.
Volgens het etiket bij deze plant was het Cereus peruvianus monstruosus.
De naam lijkt eerder van toepassing op de plant erachter.*

*Deze tweede afbeelding laat U zie hoe prachtig de bloemen ervan zijn.
Helaas laat iedere bloem zich slechts één nacht bewonderen!
De opnamen werden gemaakt door Ruud Doek.*

Pereskia grandifolia

Jack Schraets

Soorten van het geslacht *Pereskia* vindt men in onze verzamelingen weinig. Daarvoor zijn minstens twee redenen aan te wijzen. In de eerste plaats vereisen de meeste soorten nogal veel ruimte, want ze worden nogal groot; kleine bomen of struiken. In de tweede plaats lijken deze planten nauwelijks succulent. De bladeren zijn iets dikker dan die van de meeste loofbomen, de stammen kun je eigenlijk niet succulent noemen. In onze verzamelingen verliezen ze in de herfst veelal het blad en maken ze in de lente nieuwe bladeren aan. Meestal valt er bij kleine planten geen bloei waar te nemen, maar er zijn gunstige uitzonderingen.

Zo bezit ik reeds sinds vele jaren een *Pereskia grandifolia*, of zoals het etiket erbij aangeeft *Rhodocactus grandifolius*. Deze plant is niet zeer groot, misschien 0,5 meter hoog en in de winter zie je alleen een paar bladloze takjes, die een doorsnee hebben van hoogstens 0,5 cm. Als ik in de vroege lente water ga geven, verschijnen allengs blaadjes en al gauw daarna zie je de eerste bloemknoppen aan het uiteinde van de takjes verschijnen. Als de knoppen openen ziet men de roze bloemen tevoorschijn komen die een doorsnede van ongeveer 4 cm bereiken. De plant bloeit lang door in de zomer.

Pereskia grandifolia in knop

Pereskia grandiflora in bloei

Merkwaardig is, dat deze plant nauwelijks doornen vormt en als ze er al eentje vormt moet je er vooral niet tegen stoten, want dan gaat de doorn er gemakkelijk vanaf.

Backeberg beschouwt deze plant als behorend tot het geslacht *Rhodocactus*. De verzorging van de Pereskia's is niet moeilijk. Wel verdient het aanbeveling de planten 's-winters niet te koud te houden. Eigenlijk lijkt me ongeveer 8°C het minimum. Persoonlijk geef ik ook deze planten tot eind maart of begin april geen water en dat overleeft ze tot op heden gemakkelijk. Ik denk dat het substraat waarin ze groeien niet erg belangrijk is.

De laatste jaren heb ik de neiging om de wat grotere planten minder vaak verse grond te geven. De oudere planten hebben erg veel moeite om weer aan de groei te gaan na zo'n verhuizing. In plaats daarvan kun je ook eenmaal of tweemaal per groeiseizoen een beetje voeding geven.

Tenslotte merk ik nog ieder jaar, dat zelfs sommige oudere succulentenliefhebbers niet zien dat die *Pereskia* thuishoort bij de familie der Cactaceae!

Overpeinzing

Jack Schraets

Er zijn perioden in het leven, waarin het lijkt alsof de slechte berichten zich verdringen om je gedachten te beïnvloeden.

In het eerste nummer van Succulenta van 2021 stond een In Memoriam voor Cyriel de Herdt, die op Eerste Kerstdag 2020 was overleden op de leeftijd van 89 jaar. Hij was de laatste van de drie gebroeders De Herdt, die vanaf de jaren 50 van de vorige eeuw een indrukwekkende succulentenkwekerij hadden. De kwekerij was in het Belgische Rijkevorsel. In de jaren 70 ging onze afdeling vaak op excursie naar deze kwekers. Dat werd later minder vaak.

In de jaren 80 kwam ik weer vaker bij De Herdt, want toen kocht het Cliché-fonds daar nogal wat zaden, die dan later aan de leden van Succulenta verkocht werden. Cyriel was steeds bezig tussen de zaadplanten en meestal sprak ik het meest met broer Jos, want die rekende steeds af. Jos is al een aantal jaren geleden gestorven. Hij was trouwens ouder dan Cyriel. De derde van de gebroeders De Herdt is al veel eerder gestorven.

Cyriel is tot ongeveer een jaar voor zijn dood werkzaam gebleven, want de cactussen betekenden voor hem alles. Het laatste jaar van zijn leven zat hij in een rusthuis.

Overigens is de verzameling (althans wat daarvan nog over was) verkocht.

Het tweede slechte nieuws was dat de redacteur van Succulenta, Ludwig Bercht, op 2 maart is overleden. Hij was in februari 76 jaar oud geworden. Zijn overlijden was zeer plotseling.

Ludwig Bercht maakte zeer veel reizen naar Zuid-Amerika. Daar ontdekte hij verschillende nieuwe soorten, die dan vaak door hem beschreven werden.

Vooraf Gymnocalyciums hadden zijn aandacht.

Ludwig heeft veel betekend voor Succulenta. In het verleden was hij onder meer secretaris van de vereniging en hij heeft tweemaal het redacteurschap vervuld.

Vele jaren oogstte hij zaden van zijn planten, die hij verkocht aan liefhebbers. En vergeet niet de vele lezingen die hij voor onze leden heeft gegeven.

In het tweede nummer van Succulenta zult U een In Memoriam kunnen lezen.

“Mammillaria” en “Aylostera & Rebutia”

Jack Schraets

Enkele maanden geleden las ik in het Duitse blad dat er weer een boek is verschenen in de reeks die de DKG tweemaal per jaar uitgeeft. Deze keer was het een monografie met als titel “Die Vielfalt der Gattung Mammillaria”, geschreven door Thomas Linzen.

Het boek bevat 510 pagina's en bevat bijna 1000 afbeeldingen in kleur. Van elke soort wordt een korte beschrijving gegeven, vaak met korte aanwijzingen betreffende de verzorging. Ook wordt vaak de verwantschap met andere soorten besproken. Van elke soort worden meerdere foto's getoond met daarbij de vindplaats.

In feite is het meest verbazingwekkende bij dit boek wel de prijs, want die bedraagt voor Nederlandse leden van de D.K.G. exact € 12,-!

Er is wel een maar bij: Alleen leden van die Deutsche Kakteen Gesellschaft kunnen één exemplaar ervan kopen.

Overigens is inmiddels het volgende deel in deze reeks al verschenen. Dat is “Aylostera & Rebutia Blütenwunder aus den Anden” door Karl Fickenscher.

Dit werk omvat 176 pagina's en bevat 442 afbeeldingen.

In tegenstelling tot de tegenwoordig gangbare mening beschouwt de auteur *Aylostera* en *Rebutia* als twee verschillende geslachten.

Van *Aylostera* worden 46 soorten besproken en van *Rebutia* 8.

Naar de mening van de auteur zijn de planten van deze geslachten zeer goed in onze gebieden te cultiveren. In de zomer kunnen ze, mits beschermt tegen regen, buiten. In de winter kunnen ze in de kas, of eventueel in een koele kelder. Als de planten droog staan kunnen ze toch al geen fotosynthese uitvoeren en dan kunnen ze gedurende die tijd ook zonder licht. Als je zo handelt moet je weliswaar in de lente schaduwen, omdat anders verbrandingen kunnen optreden. De planten kunnen niet tegen al te hoge temperaturen. Dat lijkt me logisch, want in de natuur zijn het planten die soms tot op een hoogte van 4000 m voorkomen!.

Ten slotte; de kleine plantjes van deze geslachten zijn uitstekend geschikt voor mensen met beperkte ruimte.

